

мѣста, явиуѡ сѧ при Епископа Максима и го помолуѡ да гы крѣсти въ Іорданѣ рѣкѣ: Епископѣ-тѣ, като гы вида пѣлни сѣ върѣ, направи по тѣхуѡ-тѣ волѣ; повѣде всичкыѣтѣ си хорѣ—пѣвцы и діакони —и отиде сѣ Василиа и Еввѣла на Іорданѣ. Василиѣ сѣ нетѣрпѣніе чакаше да види и стигне на брѣга. Тѣ пристигнауѡ сѣ голѣмо тѣржество; Василиѣ припадна на земѣ-тѣ сѣ плачѣ и съзѣ, и молаше сѧ на Бога, за да мѣ покаже нѣкакѣвъ бѣлѣгѣ на върѣ-тѣ; послѣ сѧ исправи растреперанѣ, съелече си дрѣхы-тѣ и заедно сѣ тѣхѣ вътѣхыѣтѣ чловѣкѣ, и тѣй влезе ѱ водѣ-тѣ сѣ молеѣ. Въ това время, кога-то Свѣтитѣль пристѣпи да го крѣсти, ето отѣ неѣ-то сѧ яви огненна свѣткавица; отѣ неѣ изхвъркна единѣ гѣлаѣѣ, кой слезе въ Іорданѣ рѣкѣ, размѣти водѣ-тѣ и пакѣ сѧ издигна горѣ; а оныѣ, дѣто стоауѡ на брѣга, растреперани, глѣдауѡ на това чудо и прославиуѡ Бога. Слѣдѣ крѣщеніе-то Василиѣ излезе отѣ водѣ-тѣ и сѣ молитѣ обече сѧ въ новѣ-тѣ бѣлѣ дрѣхѣ Христовѣ. Послѣ сѧ крѣсти и Еввѣлѣ, слѣдѣ